

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5014/2533

การไฟฟ้านครหลวงโจทก์ นาย อนันต์ เจือ แสง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 445, ป.พ.พ. มาตรา 448, ป.พ.พ. มาตรา 887

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประเด็นข้อพิพาทซึ่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ยังไม่ได้วินิจฉัยเมื่อเห็นสมควรศาลฎีกาวินิจฉัย ปัญหาเหล่านั้นไปได้โดยไม่ต้องย้อนไปให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยใหม่ ข. เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ขั้บรณต์บรรทุกที่เอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ 3 ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 1 และที่ 2 โดยประมาทเลินเล่อไปชนรถยนต์ที่ ส. ขับทำให้ส. ได้รับบาดเจ็บต้องพักรักษาตัวไม่สามารถไป ประกอบหน้าที่การงานให้โจทก์ได้ตามปกติ การกระทำละเมิดของ ข. ดังกล่าวเป็นเหตุให้โจทก์ต้องขาดประโยชน์จากแรงงานของ ส. ทั้ง ๆ ที่โจทก์มีหน้าที่ต้องจ่ายเงินเดือนให้แก่ ส. ในระหว่างนั้น โจทก์ย่อมได้รับความเสียหาย ขอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยทั้งสามตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 445 ประกอบด้วยมาตรา 425 และ มาตรา 887 แม้จำเลยที่ 3 จะจ่ายค่าขาดประโยชน์แรงงานให้ ส. ไปแล้วและระหว่างที่ ส. พักรักษาตัวเนื่องจาก อุกรณสน. มีสิทธิลาป่วยได้ก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ตัดสิทธิโจทก์ซึ่งเป็นนายจ้าง ส. ที่จะฟ้องเรียกค่าขาด ประโยชน์จากแรงงานจากจำเลยอีก โจทก์เป็นผู้ที่ได้รับความเสียหายเนื่องจากรณต์บรรทุกที่ จำเลยที่ 3 รับประกันภัยค่าจุนไว้ จึงขอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยที่ 3 โดยตรง เกิดเหตุละเมิดเมื่อเวลา 20 นาฬิกาเศษของวันศุกร์ ที่ 22กรกฎาคม 2526 ซึ่งเป็นช่วงนอกเวลา ราชการ ที่จังหวัดนครสวรรค์ส. ได้รับบาดเจ็บมากคงไม่สามารถไปรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ ผู้บังคับบัญชาทราบได้ในวันนั้นจึงเชื่อว่าโจทก์ซึ่งมีสำนักงานอยู่ที่กรุงเทพมหานครคงไม่รู้ถึงการ ละเมิด และรู้ตัวจำเลยที่ 2ผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันนั้น อย่างเร็วที่สุดโจทก์จะรู้ใน วันเปิดทำการคือวันจันทร์ที่ 25 กรกฎาคม 2526 โจทก์นำคดีมาฟ้องวันที่ 23 กรกฎาคม 2527 คดี โจทก์จึงไม่ขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 โจทก์มิใช่ผู้ต้อง เสียหายโดยตรง แต่เป็นเพียงนายจ้างที่ต้องขาดแรงงานไปเท่านั้น จึงยังถือไม่ได้ว่าจำเลยผิดนัด นับแต่เวลาที่ทำละเมิดและทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยผิดนัดตั้งแต่เมื่อใด โจทก์จึงไม่ มีสิทธิคิดดอกเบี้ยก่อนฟ้องคดี.

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมกันในรถยนต์บรรทุกเลขทะเบียน 80-5023 เพชรบูรณ์ และเป็นนายจ้างของนายชลอหรือแจ้ว อบสินธุ์ จำเลยที่ 3เป็นผู้รับประกันภัย ค่าจุน นายชลอได้ขับรถยนต์คันดังกล่าวในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ด้วยความ ประมาทเลินเล่อโดยขับด้วยความเร็วสูงแล้วเลี้ยวขาดหน้ารถยนต์เก๋งเลขทะเบียน2 ก-0136 กรุงเทพมหานคร ซึ่งนายสมัย รักจำรูญ เป็นผู้ขับเป็นเหตุให้รถยนต์ทั้งสองคันชนกัน และนายสมัย ได้รับอันตรายสาหัสต้องพักรักษาตัวเป็นเวลา 1 เดือน 2 วัน โจทก์ได้จ่ายเงินเดือนให้นายสมัยใน ระหว่างเวลาดังกล่าวรวมเป็นเงิน 8,055 บาท โดยไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทนจากแรงงานของนาย สมัยตามปกติ ขอให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินให้แก่โจทก์จำนวน 8,055 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันทำละเมิดจำเลยที่ 1 ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา

จำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การว่า นายสมัย รักจำรูญ ไม่ใช่ลูกจ้างโจทก์ นายชลอ อบสินธุ์ ไม่ใช่ลูกจ้างที่ปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 2 นายสมัยมีส่วนประมาทอยู่ด้วย จำเลยที่ 3 ได้خذใช้ค่าสินไหมทดแทนรวมถึงค่าขาดประโยชน์อื่น ๆ ให้แก่นายสมัยไปแล้ว ทั้งตามปกตินายสมัยมีสิทธิลาป่วยโดยโจทก์ต้องจ่ายเงินเดือนให้ ธรรมเนียมประกันภัยของจำเลยที่ 3 คุ่มครองเฉพาะตัวผู้เสียหายโดยตรงเท่านั้น ไม่มีผลรวมไปถึงนายจ้างของผู้เสียหายในการเรียกค่าเสียหายจากการขาดแรงงาน ค่าขาดแรงงานที่เรียกมาสูงเกินไป ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ขาดอายุความศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาตามฎีกาของโจทก์มีว่า ในกรณีที่นายชลอ หรือแจ้ว อบสินธุ์ ลูกจ้างของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ขั้บรณนตบรทททที่จำเลยที่ 3 รั้บประกัันภัยในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 1 และที่ 2 โดยประมาทเลินเล่อขรณนตที่นายสมัยขั้บเป็นเหตุให้นายสมัยได้รับบาดเจ็บต้องพักรักษาตัว ไม่สามารถประกอบหน้าที่การงานให้โจทก์ได้ตามปกติ และโจทก์ต้องจ่ายเงินเดือนให้แก่นายสมัยตามสัญญาจ้างในระหว่างที่นายสมัยพักรักษาตัวโดยโจทก์ไม่ได้รับการปฏิบัติงานตอบแทนจากนายสมัยในระหว่างนั้นในกรณีเช่นนี้ จำเลยทั้งสามจะต้องร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับเงินเดือนที่โจทก์จ่ายให้นายสมัยให้แก่โจทก์หรือไม่ เห็นว่า นายสมัยเป็นพนักงานของโจทก์ที่จะต้องประกอบการงานให้แก่โจทก์เป็นประจำ ถ้าข้อเท็จจริงฟังได้ว่านายชลอเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ขั้บรณนตบรทททที่เอาประกัันภัยไว้กับจำเลยที่ 3 ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 1 และที่ 2 โดยประมาทเลินเล่อไปขรณนตที่นายสมัยชน ทำให้นายสมัยได้รับบาดเจ็บต้องพักรักษาตัวไม่สามารถไปประกอบหน้าที่การงานให้โจทก์ได้ตามปกติการกระทำละเมิดของนายชลอดังกล่าวเป็นเหตุให้โจทก์ขาดประโยชน์จากแรงงานของนายสมัย ทั้ง ๆ ที่โจทก์มีหน้าที่ต้องจ่ายเงินเดือนให้แก่นายสมัยในระหว่างนั้น โจทก์ย่อมได้รับความเสียหาย ขอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้จากจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 445 ประกอบด้วยมาตรา 425และมาตรา 887 สำหรับประเด็นข้อพิพาทตามคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ซึ่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ยังไม่ได้วินิจฉัยมีดังนี้ 1. นายชลอ หรือแจ้ว อบสินธุ์ เป็นลูกจ้างที่ปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 2 หรือไม่ 2. นายชลอขั้บรณนตบรทททโดยประมาทเลินเล่อหรือไม่เพียงใด 3. การที่จำเลยที่ 3 จ่ายค่าขาดประโยชน์แรงงานให้แก่นายสมัยไปแล้ว ก็บระหว่างที่นายสมัยพักรักษาตัวเนื่องจากถูกรถชนนายสมัยมีสิทธิลาป่วยได้โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าขาดประโยชน์จากแรงงานจากจำเลยที่ 2และที่ 3 อีกได้ หรือไม่ 4. ค่าขาดประโยชน์จากแรงงานที่โจทก์จ่ายให้แก่นายสมัยเป็นจำนวนเท่าใด 5. ธรรมเนียมประกันภัยของจำเลยที่ 3ที่คุ่มครองความเสียหายของบุคคลภายนอก หมายถึงเฉพาะตัวผู้เสียหายหรือคุ่มครองเลยไปถึงนายจ้างของผู้เสียหายด้วย และ 6. คดีสำหรับจำเลยที่ 2 ขาดอายุความหรือไม่ ซึ่งศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาเหล่านี้ไปทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนไปให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยใหม่ในประเด็นข้อ 1 ...ข้อเท็จจริงน่าเชื่อว่านายชลอหรือแจ้ว อบสินธุ์เป็นลูกจ้างที่ปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 2ประเด็นข้อ 2 ...การกระทำของนายชลอเป็นการประมาทเลินเล่อแต่ผู้เดียวประเด็นข้อ 3 ศาลฎีกาเห็นว่า แม้จะได้ความว่าจำเลยที่ 3 จ่ายค่าขาดประโยชน์แรงงานให้แก่นายสมัยไปแล้ว และระหว่างที่นายสมัยพักรักษาตัวเนื่องจากถูกรถชนนายสมัยมีสิทธิลาป่วยได้ก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ตัดสิทธิ โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างนายสมัยที่จะฟ้องเรียกค่าขาดประโยชน์จากแรงงานจากจำเลยที่ 2 และที่ 3 อีก ประเด็นข้อ 4 ...โจทก์ต้องขาดแรงงานนายสมัยไปคิดเป็นเงิน 8,055 บาท ประเด็นข้อ 5 คู่ความรับกันว่าจำเลยที่ 3 เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกของจำเลยที่ 2คันที่เกิดเหตุ ตาม

สำเนากรรมธรรม์เอกสารหมาย จ.9 เป็นการรับประกันภัยประเภทรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก จึงเป็นการรับประกันภัยค่าจนเมื่อได้ความว่าโจทก์เป็นผู้ที่ได้รับความเสียหายเนื่องจากรถยนต์บรรทุกที่จำเลยที่ 3 รับประกันภัยไว้ โจทก์ก็ชอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนตามที่ตนควรจะได้ขึ้นจากจำเลยที่ 3 โดยตรงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 887 วรรค 1 และวรรค 2 ส่วนประเด็นข้อสุดท้ายตามทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏชัดแจ้งว่าโจทก์รู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวผู้จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อใด จำเลยที่ 2 เองก็ไม่นำสืบ แต่อย่างไรก็ดีปรากฏจากคำเบิกความของนายสมัยว่าเกิดเหตุเวลา 20 นาฬิกาเศษ ของวันศุกร์ ที่ 22 กรกฎาคม 2526 ซึ่งเป็นช่วงนอกเวลาราชการ ที่ตำบลบ้านแก่ง(ที่ถูกเป็นสี่แยกบ้านแก่ง ตำบลนครสวรรค์ตก) อำเภอเมืองนครสวรรค์จังหวัดนครสวรรค์ นายสมัยได้รับบาดเจ็บกระดูกไหปลาร้าหักฐานกะโหลกศีรษะบริเวณอกหูซ้ายร้าว กับมีบาดแผลที่ใบหน้าและร่างกายต้องไปรักษาที่โรงพยาบาลในจังหวัดนครสวรรค์ คงไม่สามารถไปรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผู้บังคับบัญชาทราบได้ทันในวันนั้นจึงเชื่อว่าโจทก์ซึ่งมีสำนักงานอยู่ ที่กรุงเทพมหานคร คงไม่รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวจำเลยที่ 2 ผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันนั้น อย่างเร็วที่สุดโจทก์จะรู้ ในวันที่เปิดทำการคือวันจันทร์ที่ 25 กรกฎาคม 2526 โจทก์นำคดีมาฟ้องวันที่ 23 กรกฎาคม 2527 ยังไม่พ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่โจทก์รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวจำเลยที่ 2 ผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนคดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 สำหรับคดีที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 นั้น ปรากฏตามสำเนาหนังสือแสดงการจดทะเบียนเอกสารหมาย จ.4 ว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ประกอบการขนส่งรถยนต์บรรทุกเลขทะเบียน 80-5023 เพชรบูรณ์ และศาลได้วินิจฉัยไว้แล้วว่านายชลอเป็นผู้ขับรถยนต์บรรทุกคันดังกล่าวในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 2 นำเชื่อว่าจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 กระทำกิจการแสวงหาผลประโยชน์ร่วมกันจากรถยนต์บรรทุกนั้น จำเลยที่ 1 จึงต้องร่วมรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ ตามจำนวนเงินดังได้วินิจฉัยมาแล้ว อนึ่งที่โจทก์ฟ้องโดยคิดดอกเบี้ยจากจำเลยทั้งสามนับแต่วันทำละเมิดถึงวันฟ้องเป็นเวลา 1 ปี ด้วยนั้น โจทก์มิให้ผู้ต้องเสียหายโดยตรง แต่เป็นเพียงนายจ้างที่ต้องขาดแรงงานไปเท่านั้น จึงยังถือไม่ได้ว่าจำเลยผิดนับแต่เวลาที่ทำละเมิดและทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสามผิดนับแต่เมื่อใดโจทก์จึงไม่มีสิทธิคิดดอกเบี้ยก่อนฟ้องคดีพิพาทกลับ ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินจำนวน 8,055 บาทให้แก่โจทก์พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ.

องค์คณะ

พินิจ นิมพาลี · ชุม สุกแสงเปล่ง · เทพฤทธิ์ ศิลปานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5014/2533>